

**Peter Skov-Jakobsens tale ved Genforenings-
monumentet i Fælledparken den 14.maj 2020**

Måtte der altid blive kastet nyt lys ind over fortællingen og historien om Sønderjyllands nære og nationale tilknytning til Danmark.

Axel Poulsens imponerende og smukke monument udtrykker for mig først og fremmest hjertelighed, den nære tilknytning, de nære bånd, fællesskabet.

Det er kun hundrede år siden Genforeningen fandt sted. En landsdel blev en del af Kongeriget. Årene under prøjsisk dominans havde været hårde kulturelt set, men også politisk set.

30.000 unge mænd var blevet mønstret til krig – 6500 døde i krigen og mange blev lemlæstede for ikke at tale om dem, der levede med sår resten af livet. Jeg ved ikke om vi nogensinde helt har forstået det nord for Kongeåen, at der kom en landsdel, som havde blødt i en krig. Det største danske tabstal i det 20 årh.

Hjerteligheden indeholdt en sorg, samtidig med en længsel efter det man opfattede som sit nationale tilhørsforhold, blev udtrykt.

Den nationale følelse må fremover være præget af den hjertelighed, der nu kastes lys over og kombineres med taksigelse for det nære og længselsfulde forhold.

Vores nationalitet er selvfølgelig præget af fælles sprog, historie, vaner. Men når man lytter sig ind i historien om Sønderjylland, må man ikke glemme, at det både var en kulturel længsel, der blev udtrykt – OG en politisk længsel efter demokrati, andelsbevægelse, højskolebevægelse, arbejderbevægelse osv. – ja den samtals og dialogens kultur som også er et kendetegn på det danske.

Måtte alt hvad vi forbinder med nationale følelser også fremover bære en længsel i sig efter åbenhed, menneskelighed, demokrati og fællesskab. Den nationale følelse er grundlaget for vores

nysgerrighed og åbenhed mod det fremmede og det anderledes.